

Arrest

nr. 243 543 van 30 oktober 2020

in de zaak X / IX

X

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. GREENLAND
Veerledorp 23
2431 LAAKDAL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 juni 2020 tot weigering van een aanvraag gezinshereniging in overweging te nemen.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. GREENLAND, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 januari 2020 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in, als echtgenoot van mevr. M. N., van Nederlandse nationaliteit. De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie weigert op 30 juni 2020 om de aanvraag gezinshereniging in overweging te nemen. Dit is de bestreden beslissing:

“U heeft opnieuw een aanvraag gezinshereniging ingediend op 13.01.2020 (bijlage 19ter), ditmaal als echtgenoot van de genaamde N. M. (...) (RR: (...)) van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Om deze in overweging te kunnen nemen dient aan twee ontvankelijkheidsvoorwaarden voldaan te worden. Enerzijds mag er op uw naam geen inreisverbod gelden, anderzijds mag er geen sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten opzichte van de aanvrager in die zin dat het een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Uit nazicht van het dossier blijkt u het voorwerp uit te maken van een inreisverbod genomen door de Belgische autoriteiten voor een periode van drie jaar dewelke nog steeds van kracht is, en dit tot 08.07.2022. U werd door België ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat uw aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat u het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen. Dit inreisverbod werd u betekend op 09.07.2019.

Uit het administratief dossier blijkt dat u op 28.12.2019 een huwelijk bent aangegaan met referentiepersoon. Een huwelijk geeft u echter niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen u en uw echtgenote bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan u een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen u en uw echtgenote niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan u een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Er is verder geen sprake van gemeenschappelijke kinderen.

Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor u om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor u geldende inreisverbod te verzoeken, uw partner ertoe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient u niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). U beschikt niet over dit recht, gezien u nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst is door de Belgische autoriteiten en u zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.

Vandaar dat het bestaan van het inreisverbod, dewelke nog steeds van kracht is, de intrekking van de bijlage 19ter rechtvaardigt, waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“b1. SCHENDING VAN ARTIKEL 40BIS WET VAN 15.12.1980 EN ARTIKEL 52 VAN HET VREEMDELINGEN-KB , SCHENDING VAN DE RECHTSPRAAK VAN HET HOF VAN JUSTITIE ZOALS BEPAALD IN HET ARREST OUHRAMI PP. 26.07.2017 MET BETREKKING TOT ARTIKEL 11. LID 2 VAN DE TERUGKEERRICHTLIJN (HVJ C225/16) EN ZOALS BEPAALD IN HET ARREST K.A. TEGEN BELGIE PP. 08.05.2018 MET BETREKKING TOT ARTIKEL 20 VWEU (HVJ C-82/16)

1. Conform artikel 52 van het Vreemdelingen-KB heeft de gemeente aan verzoeker een bijlage 19ter afgeleverd. Verzoeker heeft in casu een aanvraag gezinshereniging ingediend op basis van artikel 40bis

van de Vreemdelingenwet met zijn echtgenote als referentiepersoon, waarna artikel 52 van het Vreemdelingen- KB verder bepaalt hoe de procedure verder dient te worden gevolgd. Verwerende partij is klaarblijkelijk de mening toegedaan dat ze de aanvraag tot gezinshereniging niet in aanmerking kan nemen en zodoende de afgeleverde bijlage 19ter als onbestaande kan beschouwen middels een simpel schrijven (in plaats van een bijlage 20!) wegens het bestaande inreisverbod. Evenwel stelde de RvV in haar arrest nr. 135.627 dd. 19.12.2014 dat de DVZ niet louter naar een eerder opgelegd inreisverbod kan verwijzen als motivering om de ingediende verblijfsaanvraag als familielid van een burger van de Unie niet in aanmerking te nemen. Ook in het arrest nr. 139.567 dd. 26.02.2015 en het arrest nr. 140.920 dd. 12.03.2015 wordt hetzelfde overeen verblijfsaanvraag van een familielid van een Belg geoordeeld. De DVZ moet de aanvraag gezinshereniging onderzoeken en kan deze alleen gemotiveerd weigeren omdat de wettelijke voorwaarden niet zijn voldaan, of omdat er fraude, misbruik of een ernstige bedreiging van de openbare orde is. Het bestuur heeft verzoeker met de afgifte van de bijlage 19ter een tijdelijk verblijfsrecht toegestaan. Verwerende partij kan de bijlage 19ter bijgevolg niet als onbestaande beschouwen! In verschillende arresten bevestigt de Raad van State het standpunt van de RvV dat beslissingen van de DVZ, waarbij de aanvraag gezinshereniging niet in overweging of in aanmerking wordt genomen omwille van een bestaand inreisverbod, onwettig zijn (RvS 13 december 2016, nr. 236.752; RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598; RvS 9 augustus 2016, nr. 235.596; RvS 12 mei 2016, nr. 234.719).(...)"

Artikel 52 bepaalt als volgt:

§ 1. [- Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.JL

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van / zes maanden/- te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2. Bij de aanvraag often laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° [L de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een hevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

/ Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een hevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. De procedure, voorzien in artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit en in artikel 40bis e.v. van de Vreemdelingenwet, werd niet nageleefd. De beslissing dient vernietigd te worden.

2. De bestreden beslissing is tevens in strijd met artikel 20 VWEU. Dat oordeelde het Hof van Justitie (HvJ) in het arrest K..A. E.A. TEGEN BELGIË dd. 8 mei 2018 naar aanleiding van een aantal prejudiciële vragen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Artikel 20 VWEU stelt:

"1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;

b) het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat;

c) het recht op bescherming van de diplomatieke en consulaire instanties van iedere andere lidstaat op het grondgebied van derde landen waar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, niet vertegenwoordigd is, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die lidstaat;

d) het recht om verzoekschriften tot het Europees Parlement te richten, zich tot de Europese ombudsman te wenden, alsook zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen en de adviesorganen van de Unie te richten en in die taal antwoord te krijgen.

Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld. "

Volgens het HvJ verzet artikel 20 VWEU zich tegen de praktijk van een lidstaat, waarbij het een aanvraag gezinshereniging van een derdelands familielid van een eigen onderdaan, die nooit zijn recht op vrij verkeer uitgeoefend heeft, niet in aanmerking neemt om de enige reden dat tegen de derdelander een inreisverbod uitgevaardigd is. Dit geldt evenzeer voor burgers van de Unie.

De lidstaat onderzoekt de aanvraag gezinshereniging dan niet en gaat dus ook niet na of er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de derdelander en de eigen onderdaan (= Unieburger). Indien er een afhankelijkheidsrelatie zou bestaan, zou de weigering om aan de derdelander een afgeleid verblijfsrecht te geven tot gevolg hebben dat de Unieburger feitelijk gedwongen wordt het ganse EU grondgebied te verlaten.

In dat geval zou haar het effectieve genot ontzegd worden van haar voornaamste rechten die zij ontleent aan haar status van Unieburger: het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Dat is een schending van artikel 20 VWEU.

Het tijdstip waarop de afhankelijkheidsrelatie ontstaat (= vóór of na het opgelegde inreisverbod) is niet van belang voor het bekomen van een eventueel verblijfsrecht op basis van artikel 20 VWEU. In de bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over de belangen van de betrokken Unieburger noch van de minderjarige, schoolgaande kinderen!

Indien verzoeker zou dienen terug te keren naar zijn herkomstland, zou dit de facto betekenen dat de echtgenote en haar schoolgaande kinderen ook het land zullen dienen te verlaten om zich bij verzoeker te voegen. In dat geval zou de Unieburger ontzegd worden van zijn voornaamste rechten die zij ontleent aan haar status van Unieburger: ni. het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Dit is zoals hoger gezegd een schending van artikel 20 VWEU.

De belangen van de minderjarige kinderen van mevrouw N. (...) waren evenmin besproken in de beslissing.

De aanvragen tot gezinshereniging ten onrechte niet ten gronde worden beoordeeld. Het inreisverbod vormt een oneigenlijke ontvankelijkheidsvoorwaarde en de aanvraag tot gezinshereniging moet bovendien wordt beschouwd als een impliciete vraag tot opheffing van het inreisverbod.

In het kader van de richtlijn 2008/115 met inachtneming van overwegingen 22 en 24 en artikel 5, moet de verwerende partij rekening houden met het gezinsleven en het belang van de minderjarige kinderen die ook EU burgers zijn. In dit kader wordt ook gewezen op de artikelen 3 en 9 van het VN Kinderrechtenverdrag, waarnaar wordt verwezen in de toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest. Verzoekers betogen dat volgens het direct werkende Handvest elke beslissing dient te worden genomen in het hogere belang van het kind en dat elk kind recht heeft op regelmatige en persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met beide ouders, iets dat onmogelijk zou zijn indien mevrouw N. (...) naar Suriname zou moeten gaan.

Het is evenmin relevant of het inreisverbod al dan niet definitief was op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging. Het HvJ oordeelde dat het bovendien irrelevant is of het inreisverbod werd opgelegd omwille van het niet voldoen aan een eerdere terugkeerverplichting, om de aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking te nemen. De niet-in aanmerkingname van een aanvraag gezinshereniging is immers steeds in strijd met art. 20 VWEU.

Wanneer het inreisverbod echter uitgevaardigd werd om redenen van openbare orde, stelt het HvJ wel dat de handhaving van de openbare orde en openbare veiligheid een uitzondering kan rechtvaardigen op het verblijfsrecht in hoofde van artikel 20 VWEU. Dat betekent dat het verblijfsrecht wel geweigerd kan worden, na een ten gronde onderzoek van de aanvraag gezinshereniging. Maar een dergelijke afwijking van het verblijfsrecht van Unieburgers en hun familieleden moet, zoals steeds, strikt geïnterpreteerd worden. Dat betekent dat er sprake moet zijn van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Dit is in casu niet het geval. Er zijn geen risico's voor de openbare orde noch de openbare veiligheid. Het middel is aldus ernstig en gegrond.

3. Uit de feitelijke motieven van de bestreden beslissing blijkt geenszins waarom de aanvraag is afgewezen op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing nalaat aan te tonen op basis van welke bepaling een bijlage 19ter kan worden ingetrokken. Er is geen enkele verduidelijking over een Belgische wettelijke bepaling die gestalte geeft aan de inhoud van het arrest, terwijl evenmin in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet of in het Vreemdelingenbesluit is voorzien dat een bijlage 19ter kan worden ingetrokken als onbestaande kan worden beschouwd. Verschillende RvS-arresten stellen expliciet dat er geen enkele wettelijke basis bestaat in de verblijfswetgeving die toelaat dat een aanvraag gezinshereniging "niet in overweging" genomen wordt (zie RvS 13 december 2016, nr. 236.752; RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598 en RvS 12 mei 2016, nr. 234.719). Er bestaat evenmin een wettelijke basis in de verblijfswetgeving die toelaat dat een aanvraag gezinshereniging als "onbestaande" beschouwd wordt. De procedure, voorzien in artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit en in artikel 40bis e.v. van de Vreemdelingenwet, niet werd nageleefd. De beslissing dient vernietigd te worden.

4. Als verzoeker het grondgebied zou moeten verlaten, zou dit een ernstige en onherstelbare schade veroorzaken: verzoeker zou zijn gezin moeten verlaten en dat voor een onbepaalde tijd. De banden met zijn gezin zouden verwateren. Het is onzeker voor hoelang verzoeker weg van zijn gezin zou moeten zijn aangezien er sprake is van een inreisverbod, de opheffing zijnde een gunst van de staat. Mogelijks zou er een negatieve beslissing gevelde worden. Voordat dit problematiek opgelost zou zijn, zou er veel tijd passeren (meer dan de gebruikelijk 'tijdelijke scheiding' om in de regel gesteld te worden). Deze beslissing dient geschorst te worden en dan vernietigd."

2.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat om zich te kunnen beroepen op artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, verzoeker niet onder een inreisverbod of uitwijzingsbesluit mag staan en er geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten opzichte van de aanvrager in de zin dat een afgeleid verblijfsrecht onontbeerlijk is.

Deze motivering sluit aan bij het arrest K.A. e.a. t. België dd. 08.05.2018 (C-82/16) van het Hof van Justitie waarin wordt geoordeeld dat een lidstaat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging niet zonder meer niet in aanmerking mag nemen op de enkele grond dat tegen een derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd. Er dient ook te worden onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de Unieburger (referentiepersoon) en de derdelander opdat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de referentiepersoon gedwongen is het Belgisch grondgebied te verlaten. Hieruit kan tevens worden afgeleid dat artikel 20 van het VWEU in beginsel toelaat dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen wegens een geldend inreisverbod of terugwijzingsbesluit uitgevaardigd tegen de aanvrager-derdelander, voor zover een onderzoek naar de afhankelijkheidsverhouding tussen de Unieburger en de aanvrager heeft plaatsgevonden en daaruit niet blijkt dat de weigering van verblijfsrecht tot gevolg heeft dat de Unieburger feitelijk gedwongen is het EU-grondgebied in zijn geheel te verlaten.

De gemachtigde heeft vastgesteld dat verzoeker onder een besluit tot terugwijzing staat en dat hij niet voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden zoals bepaald in artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet: "Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan

de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt: (...)

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang en verblijf gesignaleerd staat in het SIS of in de Algemene Nationale Gegevensbank."

Vervolgens heeft de gemachtigde het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon onderzocht en wordt er geoordeeld dat er geen afhankelijkheidsrelatie bestaat in hoofde van de referentiepersoon ten aanzien van de aanvrager (verzoeker) en dat deze referentiepersoon het land niet dient te verlaten wanneer de verzoeker het land verlaat. Er kan ook niet gesteld worden dat de bestreden beslissing geen wettelijke basis heeft, aangezien verwezen wordt naar de wettelijke bepalingen, namelijk artikel 40bis van de Vreemdelingenwet (en de reden waarom verzoeker er zich niet op kan beroepen) en naar artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet en de bestreden beslissing een toetsing inhoudt van de voorwaarden zoals opgelegd door het Hof van Justitie.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd dat de aanvraag gezinshereniging moest in overweging genomen worden, omdat hij in bezit werd gesteld van een bijlage 19ter. De Vreemdelingenwet voorziet niet dat de afgifte van een bijlage 19ter tot gevolg heeft dat het inreisverbod of het terugwijzingsbesluit wordt opgeheven en evenmin voorziet de Vreemdelingenwet in de voorwaarde dat de afgifte van een bijlage 19ter tot gevolg heeft dat verzoeker zich kan beroepen op een verblijfsrecht op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de mogelijkheid van verweerder om de verblijfsaanvraag niet in aanmerking te nemen en de afgifte van de bijlage 19ter als onbestaande te beschouwen. Hij wijst er in deze op dat artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit de te volgen procedure voorschrijft. In de mate dat verzoeker hiermee het gebrek aan afgifte van een "bijlage 20" hekelt, wijst de Raad er in eerste instantie op dat onder de weigering van erkenning van een verblijfsrecht elke beslissing dient te worden begrepen tot afwijzing van een aanvraag om gezinshereniging, ongeacht de benaming ervan. De bestreden beslissing dient dus te worden beschouwd als een beslissing waarin de gemachtigde het recht op verblijf niet erkent (zie RvV drie rechters 8 februari 2016, nr. 161 497 met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State). Dergelijke beslissing dient normaliter te worden gegoten in een bijlage 20 conform artikel 52, laatste lid van het Vreemdelingenbesluit. Dergelijke bijlage 20 betreft echter niet meer dan de vormgeving van een beslissing waarbij de gemachtigde het recht op verblijf niet erkent. De Raad ziet niet in en verzoeker toont ook niet aan welk belang hij heeft bij zijn kritiek dat de bestreden beslissing niet de vorm heeft van een bijlage 20. Dergelijke kritiek kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een schending van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit kan dan ook niet worden aanvaard louter omdat verweerder de bijlage 19ter als onbestaande beschouwt. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verweerder is nagaan of er bijzondere afhankelijkheidsbanden bestaan tussen de derdelander en de Unieburger. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat dit niet het geval is. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing getuigt van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se erin bestaan om samen met zijn partner hier te blijven, zonder voorafgaandelijk een verzoek tot opheffing of opschorting van het aan hem betekende inreisverbod te verzoeken, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. Er kon aldus wel degelijk vastgesteld worden, ook na de afgifte van een bijlage 19ter, dat verzoeker zich niet kan beroepen op verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker, die onder een geldend inreisverbod staat, heeft een aanvraag om gezinshereniging ingediend, als partner van een Unieburger. Tevens blijkt uit de bestreden beslissing dat een afhankelijkheidsonderzoek heeft plaats gehad. De verwerende partij motiveert hierover als volgt: *"Uit het administratief dossier blijkt dat u op 28.12.2019 een huwelijk bent aangegaan met referentiepersoon. Een huwelijk geeft u echter niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen u en uw echtgenote bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan u een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen u en uw echtgenote niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan u een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Er is verder geen sprake van gemeenschappelijke kinderen. Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets*

blijkt dat de naleving van de verplichting voor u om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor u geldende inreisverbod te verzoeken, uw partner ertoe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten."

Verzoeker laat na uiteen te zetten waaruit de afhankelijkheidsrelatie bestaat in hoofde van de referentiepersoon ten aanzien van verzoeker en waarop dat deze referentiepersoon het land dient te verlaten wanneer verzoeker het land verlaat. De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Het voorgaande in acht genomen, besluit de Raad tevens dat de verwerende partij is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam overeenkomstig artikel 20 van het VWEU zoals uitgelegd door het Hof in de zaak K.A. en dat een onzorgvuldige beoordeling van verzoekers situatie in het licht van deze artikelen, gelet op zijn betoog, niet blijkt. Een schending van artikel 20 van het VWEU wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verder blijkt dat de verwerende partij de belangen van verzoeker en zijn partner heeft afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole, met name de vraag om gevolg te geven aan het inreisverbod. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij niet op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden die zijn situatie en deze van zijn partner kenmerken, in overweging heeft genomen. Evenmin maakt hij aannemelijk dat de doorgevoerde afweging onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker en zijn partner enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. Op basis van de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat verweerder rekening hield met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM en dat hij besloot dat de eventuele inmenging in het privé- of gezinsleven van verzoeker op basis van het tweede lid van deze verdragsbepaling mogelijk is. Verzoeker maakt, gezien voorgaande vaststellingen, niet aannemelijk dat verweerder relevante gegevens onterecht buiten beschouwing liet of dat de belangenafweging die verweerder doorvoerde om tot zijn besluit te komen incorrect of kennelijk onredelijk is. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoeker brengt geen concrete argumenten naar voor die aantonen dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen hem en de kinderen van zijn partner waarbij de doorgevoerde belangenafweging en toetsing in het licht van artikel 8 van het EVRM als disproportioneel is te beschouwen. Er blijkt ook niet dat er concrete hinderpalen voorliggen die maken dat niet in redelijkheid van verzoeker kan worden verwacht dat hij zijn privéleven opnieuw opneemt in zijn herkomstland. De verwijzing naar arresten van de Raad is niet relevant. Nog afgezien van het feit dat de Belgische rechtsorde geen precedentenwerking kent, toont verzoeker niet aan dat de arresten op hem van toepassing zijn.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC